

Szloboda János hozzászólása

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Ezelőtt egy fél évvel történt, hogy egy jóakaróm a Magyar Szó Sorskérdéseink című rovatában azt írta rólam, hogy én mindenbe belekötögetek. Kicsit durvábban fogalmazott. Most valóban olyasmibe szeretnék beleszólni, amihez nem értek. Ez a gazdaság. De valami haszna az ilyen hozzászólásoknak is van, mert ilyenkor az embert helyreigazítják, és tanul belőle valamit. Én is, amennyiben butaságot mondok, várom majd a szíves helyreigazítást.

Nagyon okos és nagyon elszomorító dolgokat hallottam itt a témával kapcsolatban, kivéve Egeresi barátunk örök optimizmusát, ilyennek is kell köztünk lenni, különben nagyon elszontyolodnánk. Általában azt magam is tapasztalom, hogy valami nem stimmel, hiba van a kréta körül. Ha ezt másban nem látnám, akkor láthatom a nyugdíjak körül, amelyet valamennyi nyugdíjas társammal együtt két-három hónapos késéssel kapunk kézhez, és egy megveszekedett dinár kamat nem jár rá. Viszont ha én a villanyszámla befizetésével kések egy napot, vagy a kommunális számlával, akkor rögtön fölszámolják a büntető kamatot.

De most nem panaszkodni akarok, hanem azt szeretném elmondani, hogy ezekkel a szép és fölemelő tervekkel kapcsolatban, amelyeket részben a régiók fölemelkedéséről és együttműködéséről hallok, másrészt az Európai Unióba való integrálódással kapcsolatban, az anyaország várható javáról. Hol van itt az anyaországtól, Magyarországtól elszakított kisebbségeknek a java, a haszna? El tudom képzelni, hogy a régiók Európájából Vajdaság bizonyos mértékben profitálni fog. Csak attól félek, hogy

mi, kisebbségi magyarok, még ebből sem fogunk igazán profitálni, hiszen ennek a profitnak nagy részét Belgrád megint el fogja tőlünk szívni. A porszívó márkák közül, azt hiszem, Belgrádról kellene valamit elnevezni. Ennek üzleti propaganda értéke lenne, mert ennél jobban nem szív senki.

A továbbiakban azt szeretném az eddigiekhez még hozzáfűzni, hogy nekünk, halmozottan hátrányos helyzetben levő kisebbségeknek, nem elég esélyegyenlőséget biztosítani. Mi, kérem szépen, egy fordított hendikep versenyben veszünk részt. Általában úgy van, hogy az idősebb évfáratú és gyöngébb lovakkal szemben a fiatalabbakat, az erősebbeket terhelik meg. Nálunk fordítva van, az öregebb és gyöngébb lovakra rakják rá azokat a bizonyos homokzsákokat. Bocsánat, hogy lovakhoz hasonlítottam magunkat. Amíg azt nem látom, hogy mi kisebbségek bizonyos kedvezményekben, bizonyos előnyjogokban részesülünk, addig nekem hiába beszélnek régiókról, hiába beszélnek nekem egyesült Európáról. Itt azt látom, hogy nincs biztosítva a megmaradásunk.

Biztatnak bennünket azzal, hogy majd integrálódunk. Igen, majd tíz év múlva. De megleszünk-e még? Hiszen, amint látjuk, mi képesek vagyunk tíz év alatt tíz százalékot fogyni. Az 50 évvel ezelőtti fél milliőről sikerült a felére csökkenünk. A gazdasági pozíciók kicsúsztak a kezeinkből. Talán még a föld, a termőföld az, ami a magyarság kezében van, itt Vajdaságban. Látjuk, a termőföld nem stratégiai objektum. Abból legfeljebb tengődni lehet, de megélni nem. Az ipari objektumokból lehetne, de azokat látjuk, milyen rablógazdálkodással privatizálják. A háborús nyereszkesedők, a mindenféle maffiatagok, azok

fognak bagóért hozzájutni a fölépített ipari objektumainkhoz is.

Ami az Európai Uniót illeti, látjuk, hogyan viszonyul a nemzeti kisebbségekhez. Sajnos, az anyaországi szemléletben is vannak bizonyos változások. Kérem szépen, lehet, hogy a nevet rosszul mondom, Verhaugen úrnak a nevét, aki azt mondta, hogy ő előtte csak egy bizonyosság van, Medgyesi Péter úr magyar, Markó Béla pedig román. Ebből láthatjuk, hogy mekkora érzékkel viszonyul az Európai Uniónak a kisebbségi ügyekkel megbízott ember a kisebbségi ügyekhez. Nagyon féltő, hogy az Európai Unió nem a nemzetek uniója lesz, hanem egy végsőig bürokratizált, törvények szövevényével gúzsba kötött újabb nagyhatalom. Ha nem is annak az ideológiának az alapján, amelynek alapján a Szovjetunió működött. Itt máris látható, a kialakulóban levő, egymással szemben álló új tömböknek a voluntarista, az Amerikai Egyesült Államoknak a kényszerítő nyomása erre a kialakulóban levő Európai Unióra, amely a Szovjetunió helyett a másik pólust fogja jelenteni.

Nem látok semmi megnyugtató dolgot, és főleg nem látom a mi létünket biztosítva az Európai Unióban sem és a régiók egyesülésében sem. Kérem szépen, az anyaországban kidolgoztak egy kedvezménytörvényt, amely bizonyos preferenciákat adna a kisebbségben levő magyarságnak, hogy ebből a halmozottan hátrányos helyzetből valamit behozzon, de akkor az első fölszisszenésre az anyaország rögtön nagyrészt visszavonja, azzal, hogy, ne tegyünk ember és ember közt különbséget. Igenis kell különbséget tenni, hiszen nem mi tesszük ezt a különbséget, hanem velünk szemben teszik ezt. Én arra szeretnék

tehát rámutatni, hogy gondoljanak ránk, gondoljanak ránk mindazok, akik valamelyest is befolyással lehetnek ezekre az újabb integrációkra, amelyekből valóban lehetne nekünk bizonyos hasznunk. De csak akkor, ha az integrációban résztvevők is úgy akarják. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak.